

Солдатитѣ се смѣяхъ и правѣхъ разни шегѣ на смѣтка на тия, които толкозъ смѣшна прѣдпазливостъ бѣхъ взели, за да скрижтъ отъ насъ истината.

Прпехме заповѣдь за трѣгване за Калафатъ.

Наредихме се за въ походъ всрѣдъ градската площадъ, когато барабантъ извѣсти пристигването на Полковника.

Възсѣдижтъ на единъ бѣлъ хубавъ конь пристигна въ галопъ уважаемий Полковникъ Дунка. Сѣкашъ че бѣше Св. Георгій.

Спрѣ се прѣдъ насъ и ни държа слѣдующата рѣчь, която помнѣхъ и до днесъ дума по дума:

„Момчета!

„Негово Височество Господаря. Кароль, ви вѣвѣрява едно велико прѣдпазначение! Бждете достойни за това вѣвѣрение!

„Войници сте, и войникътъ никоѣ пжтъ не си оставя оржжието отъ ржката!

„Вашето оржжие е топътъ.

„По-добрѣ да удрете отколкото да оставите неприятельтъ да тури ржка на оржжаето ви!“

Единогласенъ вѣкъ: Да живѣйте! излѣзе изъ гърдитѣ на всички. Сѣкашъ че солдатитѣ се прѣобразихъ. Даже и на тия конѣ ушитѣ шръкнахъ, като че ли и тѣ разбирахъ значението на тия думи и показвахъ участието си въ общия ентусиязмъ.

Крайовенченитѣ, които бѣхъ надолѣ за да ни испроводжтъ и благопожелажтъ „добъръ часъ,“ и тѣ присъединихъ гласоветѣ си на солдатския вѣкъ.

Слѣдъ това Полковникътъ скомандува „Напрѣдъ! маршъ!“ Топоветѣ потеглихъ отъ дѣсно единъ по единъ, а ние, топчинитѣ на ковѣе, тръгнахме подиръ тѣхъ по опрѣдѣлено разстояние.

Тѣй бѣхме насърдени, щото ни се чинѣше, че нищо не може противостоя на срѣща ни. Бойтъ ни се струваше играчка. Само на Плѣвенъ ние за пръвъ пжтъ можихме да сѣдимъ за неговитѣ грозотии и мжчотии....

Вечерътъ пристигнахме на село Пояна, дѣто ни раздѣлихъ на квартири по селскитѣ къщи.